

Zaadvoort

Gadverdamme! Waarom moesten juist *mijn* ogen dit weer aanschouwen!? Waarom keek ik *net* te laat de andere kant op!? Waarom zie je dingen die je liever niet ziet altijd drie seconden langer aan dan je geest aan kan!? Het zijn van die vragen die je stelt wanneer je zojuist een botergeil, halfnaakt bejaard stel kussend op een bankje op de boulevard hebt gezien. De dag begon zo goed: Ik kon er makkelijk uit, Simone was niet chagrijnig en het weer was perfect. We waren vroeg aangereden opdat we de drukte voor zouden zijn. Natuurlijk is dit onbegonnen werk. Volgens mij ligt op zulke dagen het Nederlandse volk al de nacht ervóór in slaapzakken voor de ingang van het strand alsof The Rolling Stones er voor de 8^e keer hun afscheidconcert spelen. Maar goed, we hadden maar drie uur gedaan over Haarlem – Zandvoort dus in principe kon mijn dag niet meer stuk. Het zonnetje scheen, Simone liet een scheet en ik zag in mijn ooghoek nog net hoe een kat in zwart/wit-combinatie door een blauwe Volkswagen Golf werd aangereden. De chauffeur stapte kwaad uit, schraapte het beest van zijn linkervoorwiel en gooide het met geweld –Rutger Smit zou jaloers zijn- de lucht in. Elf meter verder kwam het neer op de smeulende bakplaat van Ali Baba's Kebab Paleis. Gelukkig had Simone dit niet gezien en liepen we zonder gejack het strand op. Aangezien ik geen zand wilde in mijn versleten All Stars deed ik mijn schoenen uit. In luttele seconden waren mijn beide voeten verschrompeld tot twee garnalen en ik begon als een debiele berggeit te dansen en te springen. Toen ik merkte dat dit werkelijk geen reet hielp besloot ik zo hard als ik kon richting de zee te rennen. Onderweg liet ik het niet na tegen zandkastelen aan te schoppen, strandballen mee te nemen en een gast met een te gespierd en gebronsd torso zo hard in zijn zaakje te raken dat hij het in Aken hoorde donderen, of zoiets. Gelukkig bereikte ik weldra het verfrissende water. Tevreden keek ik even uit over zee tot ik merkte dat een iel, bleek jongetje tegen mijn been stond te pissen. Ik tilde hem op en gooide hem terug op het strand. Zijn hoofdje kwam lelijk op het zand terecht en ik dacht een 'knak' te horen. Een ander jongetje dat zijn vader kennelijk niet kon over halen om zich door zijn zoon te laten begraven greep zijn kans en begon als een bezetene zand over het jongetje heen te gooien. Hoe weinig moeite je ooit moet doen om je bewijsmateriaal te verbergen. Ik keek weer uit over het strand en zag hoe Simone zich moeilijk met al onze spullen een weg baande door de rode ondoden tot ze een geschikt, vrij stuk vierkante meter had gevonden. Pas toen ze een handdoek op de grond had gelegd sprintte ik het strand op. Voordat ik de handdoek bereikte trapte ik per ongeluk nog op een boterham met kaas. Het gele gedeelte van dit duo bleef aan de onderkant van mijn voet plakken en kwam samen met mij aan op de handdoek. Simone zag de kaas en werd ziedend. "Zie jij niet dat jij heel mijn handdoek smerig maakt met die kaas! Er zit allemaal zand aan!". Ik twijfelde even of ik haar nu dood zou slaan of dat ik zou wachten tot ik thuis was, aangezien er hier zoveel getuigen waren. Met die laatste reden in mijn achterhoofd besloot ik het nog even aan te zien.

Ik haalde het plakje kaas onder mijn voet vandaan en gooide het twee stelletjes verder op de linkertiet van een toplless rode zeekoe. Haar man zag dit, pakte op zijn beurt het plakje ham van zijn broodje en legde dit rustig op haar rechttertiet. Het leek mij dat de man van symmetrie hield, of hij hield niet van de tietten van zijn vrouw, wat ik logischer achtte. Ik zwaaide nog even terug naar de man en trok mijn shirt aan. Het was veel te heet voor een t-shirt dus ik besloot meteen het shirt weer uit te doen. Vervolgens moest mijn broek het ontgelden. Ik trok hem uit en na wat vreemde blikken van de burens besefte ik dat ik thuis mijn onderbroek wél had *uitgedaan*, maar dat ik vergeten was mijn zwembroek *aan* te trekken. Mijn door de hitte nog meer verschrompelde zak bleek een mooie attractie te zijn en vele vingers en blikken richtten zich op mijn ranke, naakte lichaam. Als klap op de vuurpijl kon het hele strand nog meegenieten van de volgende situatie: een frisbee -een groene- kwam uit het zuiden. Helaas werd deze, mede dankzij de felle zomerzon, niet direct waargenomen door de nakende ik. Met volle vaart kwam het ongeleid projectiel op gordelhoogte op mij af. Gelukkig wist ik net op tijd opzij te duiken en raakte de frisbee vol het hoofd van de man wiens vrouw d'r tietten waren versierd met zowel een plakje kaas als een plakje ham. Het leek alsof het geluk een keer aan mijn kant stond, ware het niet dat ik onbewust mijn duik had ingezet richting een op haar buik zonnend meisje van een jaar of, pak 'm beet, 13. Met mijn vrolijke Frans in volle vrijheid kwam ik op mijn buik boven op haar rug terecht. Aangezien ik al lang blij was dat de frisbee mij niet geraakt had bleef ik even rustig liggen, niet direct in de gaten hebbende waar en in welke pose ik beland was. Plots gingen drie vrouwen tegen mij tekeer alsof ik ze allen had uitgescholden voor dikke, lelijke hoeren, wat gepast zou zijn. Deze vrouwen waren: Simone, het meisje en desbetreffende moeder. Simone trok als eerste mijn aandacht en weldra stond ik weer met beide benen op de grond. Ik realiseerde waar ik zojuist gelegen had en

zag tevens de blikken van het meisje, dat direct was opgestaan, en haar moeder. Ik was in een roes, ik verstond hun geschreeuw niet en alles bewoog passief om mij heen. Mijn laatste actieve hersencellen schreeuwden mij enkel een nummer van Live toe: "Run to the water!". Als een dolle olifant sprintte ik wederom richting het water, mijn vogelvrij verklaarde slurf olijk wapperend in de wind. Vlak bij de waterlijn wilde ik nog snel een zandkasteel kapot schoppen. Het leek alsof de maker er keien in gedaan had. Ik stootte mijn voet, struikelde en ging vol op mijn plaat. Ik keek om en zag een klein, wit lichaampje half boven het zand uit komen. Het hoofdje lag in een onmogelijke pose in mijn richting. Ik realiseerde dat ik mijn eigen bewijsmateriaal tentoon had gesteld. Als een geschenk uit de hemel kwam daar op hetzelfde moment een vlieger, en deze raakte de grond op de plek waar het levenloze jongetje nog half begraven lag. Als een engel ontvouwde het haar vleugels over het levenloos lijfje. De Christen kwam in mij naar boven en ik keek een nanoseconde naar de hemel terwijl ik in mezelf de Almachtige bedankte en heilig verklaarde. Vervolgens stond ik op en liep ik snel en hinkend verder het water in. Toen het water mijn navel raakte draaide ik om. Dolgelukkig zag ik Simone al met een handdoek aan komen lopen. Ze keek niet blij, maar kennelijk vond ze me er toch een beetje lullig uitzien en gaf ze me de handdoek die ik om mijn middel draaide. Ik gaf haar een kus en zweerde dat het per ongeluk ging en dat ik alleen die frisbee wilde ontwijken. We liepen terug naar onze spullen. Onderweg vroeg een stel of we misschien hun zoon Paul gezien hadden: "hij is 7 jaar, blond, mager en een beetje bleek.". We schudden van 'nee' en liepen verder. Een man met een snee in zijn voorhoofd en een frisbee in zijn hand liep kwaad voorbij toen we onze spullen in aan het pakken waren. Het meisje en haar moeder waren gelukkig nergens te vinden. Onderweg naar de auto zei Simone dat ze honger had en trek in een broodje kebab, aangezien ze een kebabkraam had gezien. Ik zei dat ik geen honger had. Omdat ik nog steeds last had van mijn voet besloten we het broodje op een bankje op te eten. Opeens kwamen er twee bejaarden naast ons zitten...